

Jordi i la oreneta

Jordi Rosell

Hi havia una vegada un nen que va néixer, com diu la cançó, "cap al vint de març", tot just quan comença la primavera, es veuen les primeres flors i les formigues surten en fila del formiguer, en busca dels primers aliments. El Jordi, que és el protagonista d'aquest conte, va venir al món amb un cor molt petit, un cor que no estava fet del tot. Per això estava en un hospital. Allà va fer molt amics i tots tenien coses sense acabar: l'Anna era molt petita, el Lluís era tot vermell, el Pol era molt blanquet i es passava el dia amb unes ulleres de sol i l'Ismael sempre demanava sucre. Tots tenien alguna cosa especial.

Un dia, de sobte, va aparèixer una oreneta vinguda de terres llunyanes, que volava a prop de l'hospital. Ràpidament ella i el Jordi van veure que tenien coses en comú: a l'oreneta també li faltava alguna cosa. L'any passat, quan ella havia marxat perquè començava el fred, va deixar la seva caseta, que estava a sobre de la finestra de l'hospital; aquell lloc li agradava molt, perquè sempre veia nens petits que entraven tristos i sortien molt contents; a més, els metges i infermeres cuidaven molt bé els nens. També hi havien pallassos i cada divendres dues noies passaven per les habitacions amb guitarres, flautes i un carro ple d'instruments estranys i feien música pels nens. Per això, l'oreneta tornava a aquell lloc, any rere any. Però aquest any, quan va arribar a la finestra de l'hospital, no va trobar la seva caseta. Tot volant i cantant, l'oreneta va començar a fer de nou el seu niu al costat de la finestra mentre el petit Jordi estava dormint.

Ben aviat el Jordi i la oreneta es van fer molt amics. Mentre l'oreneta volava i cantava, el Jordi l'anava mirant i escoltant. Mica en mica el niu de l'oreneta s'anava fent gran i gran, al mateix temps que el Jordi i els seus amics anaven creixent. Van passar dies i setmanes, fins que un matí, un metge despentinat, va emportar-se al petit Jordi per veure quina forma tenia el seu cor i així, arreglar-ho per sempre.

Llavors les hores es van fer molt llargues i per fi el metge despentinat va sortir i va explicar als pares que el petit cor del Jordi s'havia curat i que, en pocs dies, podria anar cap a casa amb les seves germanes Anna i Mireia. Aquell dia tots van ser feliços. Ja podien sortir junts de l'hospital i tornar a casa! De sobte, l'oreneta, que ho estava veient tot des de la finestra, va sortir a dir adéu al seu amic Jordi, cantant i volant. El Jordi, content, va mirar cap a dalt i va veure que per fi l'oreneta havia acabat el seu niu, amb la mateixa forma del petit cor que li havien fet al petit Jordi.

I la cançó de l'oreneta deia: "Adéu Jordi, que siguis feliç amb el teu nou cor, vine'm a veure quan vulguis, sempre serem amics". I...Vet aquí un gat, vet aquí un gos, que aquest conte ja s'ha fos. I vet aquí un gos, vet aquí un gat, vet aquí aquest conte que s'ha acabat.

